

Vervolg...
Short Story Deel II

“Het licht vóór de schaduw”

Narcisme? Ik had nog nooit van dat woord gehoord.
Klinkt bijna mooi als je aan de bloem, de narcis, denkt. Maar als begrip of als waarschuwing?
Nee, nog nooit.

Als iemand mij toen had gevraagd wat een narcist was en me zou hebben verteld dat er niets positiefs aan is, dan had ik waarschijnlijk gedacht aan iemand die arrogant is, vol van zichzelf is misschien wat ijdel. Iemand die graag in de spiegel kijkt. Iemand die duidelijk zichtbaar “te veel” is..

Hij was charmant, netjes en welbespraakt. Hij luisterde aandachtig als er wat gezegd werd. Hij leek precies te weten wat iemand nodig had, vaak nog voordat je het zelf onder woorden kon brengen. Dat sprak me aan, maar wel met de nodige achterdochtige gedachten die ik bij me droeg. Ik wou alert blijven, maar die noodzaak verdween naarmate ik hem meer sprak. Want dit voelde niet gevaarlijk. Dit voelde liefdevol.

Narcisme wordt vaak als iets negatiefs neergezet. En terecht!
Maar wat bijna niemand je vertelt, is dat het **niet negatief begint**.
Het begint vaak als iets wat je juist optilt, laat zweven alsof je op een roze wolk beland

Zeker voor een vrouw als ik. Dit leek te mooi om waar te zijn, maar hoe meer het contact bloeide, hoe meer ik in hem begon te geloven.

Dit vervolgverhaal is geschreven voor iedereen die zich afvraagt:

Hoe kon ik dit niet zien?

Waarom voelde het zo echt?

Wanneer begon ik aan mezelf te twijfelen?

Narcisme is niet altijd schreeuwerig. Het is vaak subtiel.

Het zit in woorden die eerst veilig voelen en aandacht die langzaam voorwaarden krijgt.

In liefde die je stukje bij beetje bij jezelf weghaalt om aan die persoon te geven als beloning.

Niet wetend dat het simpelweg een strategie is.

Mijn definitie van narcisme is daarom geen klinische omschrijving.
Voor mij is narcisme dit:

**Een dynamiek waarin jouw gevoel steeds kleiner wordt,
terwijl je steeds harder je best doet om het goed te maken.**

Je verliest niet ineens jezelf.
Je raakt jezelf langzaam kwijt.

En dat is precies waarom het zo moeilijk te herkennen is, zeker als je er nooit eerder mee te maken hebt gehad. Niemand leert je waar je op moet letten. Niemand vertelt je dat rode vlaggen soms aanvoelen als rozen, zeker in het begin.

Dit boek is geen diagnose.
Het is geen daderanalyse.
En het is geen handleiding om iemand te labelen.

Het is een verhaal. Mijn verhaal.
Over hoe het begon.
Over wie ik naast Rafaël werd.
Over wat narcisme werkelijk inhoudt, als je er middenin zit.
Over hoe je overleeft.
En uiteindelijk: over hoe je loslaat.

Als je dit leest en iets in jou denkt: *dit voelt bekend* —
dan is dit boek voor jou.

Hoofdstuk 1 –

De Zonnetrap

Ik was niet op zoek naar liefde in de vorm van een relatie met een man. Zeker niet nu ik een kind had. Hij was mijn liefde voor wie ik alles deed en waarom ik de keuze maakte om alleen te blijven. Wie zou mij nu serieus nemen? Ik ben een moeder, een vrouw met een kind, een dame met bagage... zo werd mij dat stilletjes ingefluisterd.

Ik was anderhalf jaar uit een relatie en moeder van een zoontje van tweeënhalf. Elke dag was een strijd, een uitdaging om weer te overwinnen. Het maakte me erg moe. De wisselende diensten vraten mijn energie. Maar wat had ik anders? Wat kon ik anders? Bang om los te laten van de vastigheid aan inkomen die mijn werk bood. Ik moest gefocust blijven en dankbaar zijn. Mijn wereld bestond uit overleven. Werken. Oppas regelen. Heen en weer rijden. De eindjes aan elkaar knopen.

Na het verbreken van mijn vorige relatie had ik een paar maanden bij mijn moeder gewoond. Tot mijn broer zijn huis beschikbaar stelde. Een huis dat hij normaal verhuurde, maar die hij voor mij had vrij gemaakt. Het voelde als een reddingsboei. Een plek waar ik opnieuw kon beginnen. Langzaam, maar wel mijn tempo met mijn kind.

Ik maakte het huis beetje bij beetje eigen. Niet omdat ik daar ruimte voor had in mijn hoofd, maar omdat het moest. Want stilstaan was geen optie. De vader van mijn zoontje was nog aanwezig op een manier die energie kostte. Niet ondersteunend, wel eisend. Dat was een strijd apart. En dus richtte ik me op het enige wat ik kon controleren: werken.

Ik draaide onregelmatige diensten. Mijn zoontje wachtte nog op een plek bij de peuterspeelzaal. Tot die tijd was ik afhankelijk van opvang, oppassen en hulp van mijn moeder. Mijn tante sprong bij. Liefdevol, maar ook dat had een prijs. Letterlijk. Financieel zat ik krap. Elke euro werd afgewogen. Elke keuze had consequenties.

Ik leefde van dag tot dag. Mijn zoontje was de enige reden om overeind te blijven staan.

Hij was mijn lichtpuntje. Zijn grote ogen en zijn lach: daar deed ik het voor. Voor hem moest ik sterk zijn. Niets en niemand mocht daartussen komen.

En toen was daar Rafael...

We ontmoetten elkaar op het werk. We hadden een dienst samen. Ik had hem nog nooit gezien. We stelden ons netjes voor en ons werk begon. Als een charmante heer verkocht hij de kaartjes aan reizigers. Af en toe gluurde ik via mijn spiegels naar binnen en betrapte mezelf op gedachten die ik nooit had gehad. Deze liet ik al gauw afremmen door het overheersende en afkeurende stemmetje in mijn hoofd: "nee, nee!" Niets voor jou en zeker niet op de werkvloer"

Af en toe sloop de gedachte terug: *leuke man*.

Uiteindelijk hadden we korte en leuke gesprekken . En na de dienst bleef het daarbij. En liet ik de aangename ontmoeting weer los

Maar een jaar later kruisten onze paden opnieuw: Dit keer liet hij er geen gras over groeien.

Hij gaf me een compliment dat ik niet had zien aankomen. Dat de ruimte donkerder werd als ik binnenkwam, alsof ik licht meebracht. Het was charmant. Misschien zelfs mooi gezegd. Maar het deed me weinig. Ik was niet onder de indruk. Wat me wél opviel, was zijn vastberadenheid. Hij schoof zijn telefoon onder mijn neus. Ik moest mijn nummer invoeren. Zo vanzelfsprekend, alsof dat al vaststond. Toen hij terugkwam van het toilet, vroeg hij of ik mijn nummer al had ingevoerd. Ik moest lachen. Het was brutaal. Bijna ontwapenend.

Een collega zei:

"Volgens mij vindt hij je wel héél leuk."

Ik haalde mijn schouders op.

"Dat zal dan wel."

Ik stond nergens bij stil. Niet omdat ik naïef was, maar omdat ik geen verwachtingen had. We zouden het wel zien. We appten een tijdje. Maar ik maakte hem duidelijk dat ik nergens naar op zoek was en mijn situatie weinig toeliet. Uiteindelijk liet ik me overhalen om samen uit eten te gaan.

Voor mij voelde dat als een test. Niet omdat ik wantrouwig was, maar omdat ik mezelf had beloofd dat als ik ooit weer iemand zou toelaten, hij aan een paar simpele, maar belangrijke dingen moest voldoen. Ik had geen lijst op papier, maar wel in mijn hoofd.

Minuscule, maar essentiële punten

Zal hij de rekening betalen? Hoe zal hij zich kleden?

Waar neemt hij me mee naartoe?

Houdt hij de deur voor me open?

Schuift hij mijn stoel aan?

Hoe zal het gesprek verlopen? Het ging mij niet om etiquette.
Het ging om aandacht, intentie en respect.

Ik ging niet om verliefd te worden, maar om van mijn sleur los te breken. En om iets te doen wat buiten mijn comfort zone ligt. Want wie wilt nu een vrouw met een kind?

We hadden die dag beiden gewerkt en hadden afgesproken bij het restaurant. Ik had mijn tijd genomen om goed voor de dag te komen. Even geen uniform aan, maar iets leuks waarin ik mij goed voelde. Niet eens om indruk te maken op hem.

Hij appte mij dat hij er al was. Ik kwam met de auto en arriveerde wat later. Ik deed de deur van het restaurant open en daar zat hij: casual outfit en zijn lach maakte alles af. Ik werd naar de tafel gebracht, waar hij de ober erop attendeerde dat ik per se naast hem moest zitten. In de eerste instantie ging het wat ongemakkelijk, maar eenmaal op mijn plek, begon het:

Het etentje voelde voor mij niet als een date, maar voelde als een observatie.

Niet omdat ik wantrouwde, maar omdat ik geleerd had om voorzichtig te zijn. Ik had een kind. Ik had mezelf weer bij elkaar geraapt. Ik was niet bereid om zomaar iemand toe te laten. Dus ik keek. Niet kritisch. Wel aandachtig.

Rafaël had het restaurant uitgekozen. Geen overdreven plek. Geen poespas. Gewoon goed. Dat viel me op. Hij was verzorgd gekleed. Niet overdreven, maar passend. Alsof hij wist wat hij deed, zonder het te hoeven bewijzen. Hij maakte oogcontact tijdens onze gesprekken en complimenteerde mij regelmatig. Maar niet op een overdreven manier. Ik merkte dat ik daardoor ontspande. Niet omdat ik verliefd werd, maar omdat ik me gerespecteerd voelde. En dat was lang geleden.

Het gesprek liep makkelijk. Hij stelde vragen. Luisterde. Onthield kleine details. Hij leek oprecht geïnteresseerd in wie ik was, niet alleen in wat ik deed. Ik vertelde over mijn zoontje. Over mijn werk. Over mijn leven zoals het nu was — druk, vol, maar helder. Hij was onder de indruk.

Ik voelde geen alarm, geen twijfel. Het afkeurende stemmetje in mijn hoofd was stil.

Toen de rekening kwam, betaalde hij zonder aarzelen. Niet opzichtig. Niet als statement. Gewoon vanzelfsprekend. Het was één van die kleine dingen die voor mij groot waren. Niet vanwege het geld, maar vanwege de houding erachter. Hij pakte mijn jas aan, hielp mij deze aan te doen en samen wandelden we naar de deur, waarna hij deze voor mij open hield. Tot nu toe alleen maar groene vinkjes op mijn denkbeeldige lijst

Toen we buiten stonden, voelde ik iets wat ik lang niet had gevoeld: Rust en voldoening. En misschien was dat precies waarom ik mijn waakzaamheid liet zakken. Niet omdat hij me overweldigde, maar omdat hij niets vroeg. Hij maakte een foto van ons samen, wat hij overigens eerst netjes vroeg. En vervolgens kuste hij mij op mijn lippen. Ik schrok, maar liet niets merken. Het was niet vervelend, eerder onverwacht,

Ik ging naar huis die avond zoals ik was gekomen: nuchter.
Maar met een kleine verschuiving ergens diep vanbinnen.

Niet groot genoeg om woorden aan te geven. Wel groot genoeg om ruimte te maken.

Hoofdstuk 2 –

Waar het Donker Lichter Leek

Dat is geen toeval.

Vanuit een donker dal werd ik langzaam omhoog geleid, trede voor trede, richting licht en lucht.

Toen Rafael na het etentje contact bleef zoeken, gebeurde er iets wat ik niet had verwacht. Door zijn getoonde interesse en aandacht, nodigde ik hem uit om bij mij thuis te komen eten. Het eerste bezoek thuis maakte alles tastbaar. Rafael ontmoette mijn zoontje. En ik zag iets gebeuren wat mijn hart even stil deed slaan: mijn kind, die doorgaans voorzichtig was met andere mannen — zelfs zijn eigen vader — kroop naast hem, keek hem aan en legde zijn hoofd op zijn schouder. Zonder woorden, zonder twijfel.

Voor mij was dat een goedkeuring. Mijn zoontje voelde zich veilig. Mijn instinct zei: *als hij dit gevoel kan geven, kan ik hem vertrouwen*. Dat kleine gebaar werd de sleutel die de deur verder opende.

Mijn tante, die oppaste, kreeg lucht van dat ik aan het daten was. Ze informeerde mijn moeder, en gezien de cultuurverschillen werd het volledig afgekeurd dat ik Rafael in mijn leven toeliet terwijl ik moeder was.

Op een dag kwam ik thuis en zaten zij daar, klaar om mij de les te lezen. De spanning was tastbaar. Ik voelde me beknot, beoordeeld, volwassenheid ontkend. Rafael, die erbij was, keek het kort aan en zei kalm: *“Ik hoef dit niet mee te maken, ik ga weg.”*

Op dat moment voelde ik een woede en vastberadenheid die ik nog maar zelden voelde. Ik maakte duidelijk dat dit **mijn leven was**, dat ik een volwassen vrouw was en dat niemand het recht had om mij te vertellen hoe ik te leven had. Ik wees hen de deur.

Daarna vroeg ik Rafael terug. Hij kwam, en vanaf dat moment leek het balletje te rollen. Zijn aanwezigheid werd natuurlijker. Binnen no-time was hij praktisch ingetrokken, ondanks dat hij een eigen huis had. Hij deed zelfs een voorstel om te trouwen. Dat was voor mij iets te snel en wees dat af. Er ontstonden ineens te veel vraagtekens. Maar verder maakte ik er geen punt van en hij scheen het te begrijpen.

Langzaam maar zeker vormden we een gezinnetje. Hij besloot te stoppen met werken, omdat hij toch geen vast contract had. Hij stelde voor om voor mijn kind te zorgen. Geen opvang en oppas meer. Zijn kinderen kwamen met meer regelmaat over de vloer. Het was een ideaalbeeld. Alsof mijn droom uitkwam. Al voelde alles wel "te mooi om waar te zijn".

Elke trede van mijn zonnetrap leek verlichting te brengen. Elke stap voelde als vooruitgang. Je krijgt ademruimte, je voelt opluchting. Alles lijkt zacht, gewenst en goed.

Pas later begreep ik dat die trap geen pad naar vrijheid was. Dat de treden langzaamaan voorwaarden kregen, dat de afhankelijkheid groeide. Waar ik dacht omhoog te klimmen...

Maar op het moment dat mijn kind hem goedkeurde, leek alles te passen. Niets voelde verkeerd.

Het voelde alsof ik eindelijk iemand naast me had die begreep wat ik droeg, die mij liet ademen, die zelfs mijn kind iets bood wat ik zelf zocht: veiligheid.

Dat is het gevaar en de schoonheid van de zonnetrap.

Het komt stil, vriendelijk en geruststellend.

Het lijkt licht.

Het voelt als opluchting.

Maar het pad dat omhoog leek, veranderde langzaam...

Hoofdstuk 3

De Stille Wordt Gewoonte

In het begin voelde alles rustig, alsof ik eindelijk mocht ademen. Vooral uitademen. De onrust die jarenlang mijn leven had beheerst, leek te zijn gaan liggen.

De afstand tot mijn familie voelde, voor het eerst, niet pijnlijk maar noodzakelijk. Ik had me altijd bekeken en beoordeeld. Vooral door mijn moeder. Alsof ik het nooit goed genoeg deed, nooit de juiste keuzes maakte. Die afstand gaf me ruimte en rust. En Rafael leek die rust te belichamen.

Wat ik toen nog niet zag, was dat die afstand precies paste in zijn plan. Niet als toeval, maar als richting. Welk plan dat precies was..dat ontdekte ik later.

Rafael bood me rust. Hij nam ruimte in, zonder dat het direct zwaar voelde. Zijn aanwezigheid werd vanzelfsprekend. Zijn kinderen kwamen vaker logeren. Soms voelde het bijna verplicht, al werd het nooit zo uitgesproken. Het gebeurde gewoon en vaak zonder overleg.

Ik werkte onregelmatige diensten. En terwijl ik werkte, reed en overleefde, werd er steeds minder afgestemd. Beslissingen werden genomen zonder mij. Het viel me op, maar ik benoemde het niet hardop. Langzaam begon er iets te knagen en ontstond er een storm van binnen die langzaam aan het groeien was.

Ik zag dingen die niet klopten. Kleine inconsequenties. Verhalen die nét anders waren dan hij eerder vertelde. Maar telkens wist hij het goed te praten. En elke keer geloofde ik hem. Want ik legde alles langs mijn eigen verleden. ***Misschien zie ik het verkeerd. Misschien ben ik te gevoelig. Misschien projecteer ik mijn trauma.***

En zo legde ik me neer bij dingen, waarbij ik normaliter al lang anders had gehandeld

Het leven dat ik leidde werd een gewoonte. Veel werken en weinig thuis.

Mijn kind dat opgroeide tussen zijn kinderen.

En ik hield mezelf voor dat het goed was. Dat hoorde bij een samengesteld gezin.

Maar ik zag ook verandering bij mijn zoon.

Mijn lieve, zachte jongetje werd rebels, druk en onrustig.

Ik wuifde het weg. *Het hoort bij de leeftijd*, zei ik tegen mezelf. Ik stond nergens echt bij stil.

Want stilstaan betekende voelen. En voelen was iets wat ik niet wilde. Ons huis werd te klein.

Twee slaapkamers zorgden voor steeds meer spanning. En ook de afstand tot mijn familie.

Op een dag kwam ik na een lange werkdag thuis en vond een grote envelop in mijn brievenbus. De inhoud was in het Engels geschreven. Hard en vernederend. Er stond dat hij meerdere kinderen had. Dat ik dom was dat ik hem geloofde en dat hij op het punt stond om weer vader te worden.

Mijn wereld kantelde, tuimelde en stond op instorten. Ik confronteerde hem meteen. Hij schoof de schuld af op zijn ex, de moeder van twee van zijn kinderen. Dat zij dit uit jaloezie had verzonnen. Maar onder druk gaf hij uiteindelijk toe: hij had meer kinderen. Oudere kinderen. Minstens drie.

Het was moeilijk en pijnlijk om te geloven. Maar ik accepteerde het sneller dan gezond was.

Ik rationaliseerde alles.

Drie kinderen oudere kinderen met drie verschillende moeders.

De kinderen die bij ons kwamen, hadden sook een andere moeder. *Hoe slecht kan het leven lopen*", dacht ik. *Iedereen maakt fouten*.

Ik bleef positief, zoals altijd. En omdat hij, naar mijn gevoel, goed voor mij was, veegde ik het van tafel. Hij was daar zichtbaar blij mee: "Niets en niemand komt tussen ons," zei hij.

Maar hij deed opvallend veel voor zijn ex. De moeder van twee van zijn kinderen. Dat zat me niet lekker. En toen zij in december samen op vakantie gingen ,zogenaamd niet als gezin, maar later bleek van wel ,begonnen mijn twijfels nog meer te groeien.

Hoe eerlijk was hij eigenlijk?

Eén zin is me altijd bijgebleven. Hij zei:

"Als je nog boos kunt zijn op je ex, dan hou je nog van die persoon."

Hij bedoelde dat ik me niet moest ergeren aan de vader van mijn zoon.

Maar ironisch genoeg gold die uitspraak precies voor hemzelf.

Toch gingen we door.

We verhuisden naar een grotere woning. Het huis had ik gehoord. Een leuke eengezinswoning in een groene buurt. En mijn zoontje schreef ik in bij de school in de wijk. Alles leek perfect te gaan, ondanks de lichte scheuren.

Maar in dat nieuwe huis begonnen de barsten zichtbaar groter te worden.

Niet ineens, maar genoeg om te voelen dat de zonnetrap, waar ik ooit zo opgelucht op liep, langzaam zijn warmte begon te verliezen.

Hoofdstuk 4

Waar Warmte Verwarring Werd

Zijn familie voelde als een open armen. Groot, levendig en warm.

Iedereen had zijn eigen leven en zijn eigen dynamiek. Maar er was respect. Geen onderhuidse spanningen en geen stil verwijt. En als er wrijving was, werd het uitgesproken en opgelost. Dat voelde alleen al als een verademing.

Ik leerde zijn oudste dochter goed kennen. Een lief meisje, met haar eigen struggles, maar zacht en open. Zijn zusje, net zo oud als ik, had vier kinderen. En zijn moeder, ruim zeventig, had een kwetsbare gezondheid. Maar ze straalde iets uit wat ik zo gemist had: rust, zachtheid en geborgenheid.

Dit was wat ik zocht. En ik dacht het gevonden te hebben.

Ik raakte zwanger van mijn dochter. Tegelijkertijd waren ook Rafaels oudste dochter en zijn zusje in verwachting. Het voelde symbolisch, bijna verbonden. De band was niet diep, maar écht genoeg om me ergens bij te laten horen. Voor het eerst voelde ik me onderdeel van iets. Alsof de scherpe randen van mijn eigen familiegeschiedenis langzaam vervaagden. Thuis werd er goed voor me gezorgd, maar het werk ging door. Ik kende niets anders en wilde niets anders. Omdat dat mij ook het gevoel gaf dat ik betekenis had.

In die periode herstelde ook het contact met mijn moeder. Zij deed haar best. Ze leek zachter. Ze kon het goed vinden met Rafael en dat voelde als bevestiging: *zie je wel, dit is goed*.

Ondertussen gebeurden er dingen die ik niet goed kon plaatsen:

Hij was soms onverklaarbaar lang weg. Zijn gedrag werd vaag, maar net niet genoeg om hem ergens van te beschuldigen.

Hij droeg altijd veel sleutels bij zich, maar had daar een verklaarbare reden voor.

Er was geld dat ineens ergens vandaan kwam, maar dat kwam door zijn behulpzame gedrag en de klusjes die hij deed. Met andere woorden: er was altijd een antwoord!

Daardoor schonk ik er weinig aandacht aan. Of beter gezegd: ik **wilde** er weinig aandacht aan schenken, omdat er altijd wel een verklaring was. En ik wou niet overkomen als een onzekere vrouw. Want al met al was ik zijn 'eindstation'.

Maar er waren bezoeken aan de overbuurvrouw die lang duurde. Flirterig gedrag met andere vrouwen, zichtbaar en onmiskenbaar. Wanneer ik er iets van zei, draaide hij het om... waar ik dus al bang voor was:

“Je bent onzeker, je bent getraumatiseerd door je verleden.”

Hij kende mijn pijnpunten. En precies die haalde hij naar voren op het moment dat ik hem aansprak op zijn gedrag. Mijn intuïtie werd weggezet als beschadiging. Mijn gevoelens als bewijs dat het probleem bij mij lag. Langzaam begon ik mezelf toch te wantrouwen.

Op 5 juli 2016 werd mijn dochter geboren. Na uren van spanning was ze er eindelijk! Na een periode waarin mijn lichaam en geest alles gaven.

Toen ik na een paar uur in de operatiekamer eindelijk terug mocht naar mijn dochter, werd ik ontvangen door Rafaël, zijn kinderen... en zijn ex. Ik weet nog dat ik dacht: **bijzonder.**

Maar ik voelde geen boosheid. Geen alarm.

Hoewel ik altijd positief ben, gaf ik het een zachte uitleg: Nieuwsgierigheid misschien? Goede intenties?

Dat was inmiddels mijn reflex geworden.

Ik wilde geloven in harmonie en verbinding. In het idee dat dit allemaal normaal was. Dat hoorde allemaal bij een groot, samengesteld gezin. Bij volwassenheid en bij liefde.

Maar onder die warmte begon verwarring te groeien.

En verwarring is vaak de eerste barst die je pas herkent als hij groter wordt.

Hoofdstuk 5 –

De Drie Vlaggen

Na de geboorte van mijn dochter ging ik weer aan het werk. Alsof er niets wezenlijks was veranderd. Er was alleen een kindje bij gekomen.

Het leven liep door in vaste structuren. De jongens sliepen samen, de meiden samen. En in het midden was zij, mijn dochter. In mijn beleving de verbindende factor. Ze bracht licht, rust, blijdschap en verbinding. Ze leek iedereen dichter bij elkaar te brengen.

Ook mijn zoontje werd overal meegenomen. Waar de andere kinderen naartoe gingen, ging hij ook. Hij hoorde erbij. Dat was voor mij belangrijk. Dat gaf me geruststelling. *Zie je wel, dacht ik, dit is een gezin.*

En toch...
ergens diep vanbinnen knaagde iets.

De jaren gingen voorbij en langzaam begonnen patronen zich te herhalen. Rafael wilde graag het middelpunt zijn op familiefeestjes. Hij genoot zichtbaar van aandacht. Op zichzelf niets mis mee. Maar het waren de woorden die bleven hangen. Dingen die hij zei — en later glashard ontkende.

“Dat heb ik nooit gezegd.”

“Dat verzin je.”

“Je haalt dingen door elkaar.”

Alsof ik mezelf niet kende. Alsof mijn geheugen, waarvan ik wist dat het scherp was, ineens onbetrouwbaar werd. Er waren ook momenten van afwezigheid die zich bijna ritmisch herhaalden. Elk jaar in augustus was hij zogenaamd een dagje weg met de kinderen, logeren bij een neef in Amsterdam. Een neef die ik nooit had ontmoet. Familieleden waarover hij sprak, maar die voor mij onzichtbaar bleven.

Zijn dochter liet zich af en toe ontvallen dat ze een zusje had.

“Nee,” zei hij dan snel, “dat is gewoon een nichtje.” “Ze heet ook Sarah.”

Te veel toevalligheden. Te veel verklaringen die net niet klopten. Ik ben geen vechter. Niet in woorden. Op een gegeven moment stopte ik met discussiëren. Ik leunde spreekwoordelijk achterover en bekeek ik situaties zonder woorden te vervuilen. Dat was wat ik deed.

We woonden samen. En ik kreeg af en toe onverklaarbare driftbuien. Ik schoof het op mijn postnatale zwangerschap. Maar diep vanbinnen wist ik: dit voelde anders. Dit voelde niet als *mij*.

En wanneer hij werd gebeld: "Een vriend," zei hij.
Maar het was duidelijk een vrouwenstem.

Midden op de dag kreeg hij een telefoontje en moest hij ineens weg. Geen uitleg. Geen overleg. Alleen haast. En ik liet het gebeuren. Ik werkte. Veel. Dat was mijn houvast. Mijn anker. Jarenlang ging het zo door, tot we een volgende stap zetten.

We kochten een huis.
Nou ja , *ik* kocht een huis.

Hij had geen werk, dus het kon niet op zijn naam. Bij de notaris stelde hij direct vragen over hoe alles zou lopen als we zouden trouwen. Geen onlogische vragen. Want ik wilde met hem trouwen. Ondanks alles. Ondanks de vlaggen die ik zag maar niet wilde erkennen.

Met haken en ogen kocht ik uiteindelijk het huis waar ik altijd van had gedroomd. Een mooi hoekhuis. Maar wel in de wijk waar zijn ex woonde. Dicht bij zijn kinderen, zei hij. Dat vond ik redelijk. Lief zelfs. Ik gaf toe, wederom.

Wat ik toen nog niet wist, was dat de drie vlaggen , Ontkenning, Geheimen en Controle , inmiddels stevig gepland stonden. Niet als waarschuwingen, maar als onderdeel van het landschap waarin ik leefde.

En ik dacht nog steeds dat dit liefde was.

Hoofdstuk 6 –

Het Huis en de Stilte

De verhuizing ging razendsnel.

De dag dat we de sleutels van het oude huis moesten inleveren, was dezelfde dag dat we het nieuwe huis in konden. Het was niet af, maar dat maakte niet uit. We waren eruit. Tenminste ,ik was eruit. Ik had uitgekocht. En vanzelfsprekend trok ik hem daarin mee. Het voelde als een nieuw begin, ons thuis!

Iedereen had zijn eigen kamer. Dat voelde alleen al als luxe. De meisjes sliepen samen, omdat mijn dochter nog klein was. De jongens hadden ieder hun eigen kamer. Vier slaapkamers op de eerste verdieping. Het liep eigenlijk verrassend goed. Beneden was het chaos. Dozen, stof en onafgemaakte muren. Maar de feestdagen stonden voor de deur en het voelde als een cadeau. Alsof dit huis ons iets beloofde, dus ik kon alleen maar dankbaar zijn.

En toen vertrok hij...Met de feestdagen ging hij opnieuw weg. Niet naar zijn geboorteland, maar naar het land waar hij altijd naartoe ging. Met zijn kinderen. En ,zoals later weer bleek, ook met zijn ex. Hij ontkende het. Zoals altijd. Ze waren daar niet samen, zei hij. Zij ging haar weg, hij de zijne.

Mijn kinderen en ik waren opnieuw alleen, zoals we dat eigenlijk altijd al waren. Maar met mijn dochter erbij, hoopte ik op verandering.

Het jaar daarop werd ik ziek. Een vermoedelijke hernia in mijn nek en onderrug. De pijn was heftig. Mijn lichaam trok aan de noodrem. Tussen ons liep het stroef, maar ik herstelde. Ik moest wel. Ik voelde het leven in mijn lijf wegstromen, maar ik gaf niet op. Mijn geloof en spiritualiteit sloegen de handen ineen...

Het huis werd verbouwd. Ik sloot een lening af voor de kozijnen, de aanpassingen, de toekomst. Alles liep door. En hij genoot van de aandacht. De blikken van de jaloezie in de buurt, gaven hem een bepaald gevoel van aanzien. Ik merkte dat in zijn gedrag. Hij bloeide op in het gevoel dat mensen keken.

De burens waren ingewikkeld. Sommigen vriendelijk aan de buitenkant, maar niet echt. Er ontstonden spanningen. Maar ik werkte altijd. Ik liep de voordeur in en uit. Ik leefde op schema's. Ik zag weinig, voelde vooral vermoeidheid.

Binnen gebeurde alles tegelijk. Nieuwe vloeren. Nieuwe plannen. Het was een feest. En ik werd er oprecht blij van. Tegelijkertijd was de eensgezindheid tussen de kinderen niet volledig,

waardoor mijn aandacht wendde naar mijn zoon. Bij hem zag ik verandering. Was het zijn leeftijd?

We gingen voor het eerst op vakantie naar zijn land . Als gezin van vier. Zonder zijn kinderen erbij. Ik kon even vrij bewegen en even bijkomen. Maar op vakantie begon iets te schuiven.

Het was een eiland waar hij de taal sprak, de weg kende en mensen kende. Ik niet. Het was mijn eerste vakantie als gezin. Mijn eerste vakantie in lange tijd überhaupt. Ik vond het doodeng. Hij liet ons achter in de hotelkamer. Verdween af en toe om zogenaamd zaken te regelen. Liet ons wachten in de auto terwijl hij "even iets moest doen" en terugkwam alsof dat de normaalste zaak van de wereld was. Ik voelde me klein. Afhankelijk en onzichtbaar.

We gingen naar het huis dat hij daar had. Samen met zijn ex. Ik vond kleding wat vrij nieuw was. Maar ook foto's en heel veel condooms. Alles had natuurlijk weer een verklaring. En alles was haar schuld, het was van haar.

Mijn vertrouwen was al dun geworden. Maar ik bleef mezelf overtuigen. **Het zal wel.** Ik probeerde te genieten. Want dit was vakantie. Dit moest goed zijn.

Eenmaal thuis ging alles weer door. Verjaardagen. Feestdagen. Hetzelfde ritme, elk jaar opnieuw. Tot na corona-tijd . Zijn moeder overleed, wat al heel zwaar was. Hij deed ineens vaag, maar ik nam hem niets kwalijk. Uiteindelijk draaide hij wel bij en toen dacht ik dat het leven eindelijk weer op rolletjes liep....

Op mijn 41e verjaardag gingen we uit eten. Ik voelde me mooi. Ik droeg een jurkje dat ik op mijn zestiende van mijn moeder had gekregen. Het paste nog. Dat voelde alleen al als een overwinning. Want hij wist me altijd te vertellen dat ik 'groot' was. Het woord dik gebruikte hij niet. We gingen naar het restaurant van onze eerste date. Met alle kinderen. Het was warm, vertrouwd en bijzonder.

En toen gebeurde het!

Een stukje taart. Een klein versierseltje en boem...hij ging op zijn knieën. Hij had de achtergrondmuziek geregeld en het restaurant personeel zat ook in het complot. Ik voelde me zo speciaal..Eindelijk!

Hij vroeg me ten huwelijk. Alles ging in slow motion. Vreugde, verdriet, pijn, wantrouwen, hoop.... Alles tegelijk.

Maar boven alles één gedachte: **Ik heb het verdiend.**

En meteen daarna:

Ik zat ernaast. Het lag aan mij. Al die twijfels waren mijn probleem. Op dat moment geloofde ik het echt...ik geloofde in ons. Alles waar ik ooit aan twijfelde was onnodig. Want dit was wat hij aan het voorbereiden was

...wordt vervolgd!